

Vele rože.

I.

Ali zrl kedaj si
zvezdo v tihí noči, —
ko se na nebesu...
od sestrice loči?

Kako vstrepetava
zvezda vrh višine...
ko sestrica druga —
ji v vsemirju zgine!

In če dvoje mladih
src usoda loči...
Kaj, — da eno skoro
od bolesti — počí?

II.

Tam na mladem vrtu
roži dve cvetita...
sladko jim vonjava
v čašah je razlita...

A če roža ena —
pade v gredo vela...
druga ji na grobu —
lepše bo cvetela!

In če srce moje
v grob prerani pade...
Tebi na njem vsklile
bodo nove — nade...

III.

Tam na sinji gori
cerkvice je bela,
vanjo vsak dan ide
deva osaméla...

Nič ne toži ondi
nič ne obljubuje, —
le podobo Judaža
si ogleduje!

Ta prodal za zlato —
Krista je nezvesto...
Ah — in marsikdo
tako proda — nevesto!

IV.

Ti, ki ljubav svojo
meni si odrekel.
Ti si mi ustvaril
za življenje — pekel!

Zdaj pa le še vstvari
si nebesa — zlata —
saj nevesta Ti je
lepa in bogata!

Jaz pa verno čakam
dneva odrešenja...
ko ljubezni ogenj
v srcu mi — pojenja.

SLOVENKA

GLASILO SLOVENSKEGA ŽENSTVA

Zvezek 25.

V Trstu, 23. decembra 1899.

Letnik III.

Vele rože.

V.

Hladno srce, hladno
v mladih prsih nosim,
a gorkote zanje —
ne želim — ne prosim!

Naj me bol ogreva
in uteho dá mi —
On, ki modro vlada
srca nad zvezdami.

Saj i Ljubav večna
križana je bila, —
kaj človeška srca
ne bi bol kalila!...

VI.

Če na grob brezcveten
grobokop pozabi —
pa mu zlato solnce
miadi cvet izvabi.

In ko pomlad zlata
iz neba se vrne,
grobič osameli
v pestri cvet zagrne. —

A — moj grobič prazen —
srce osamelo —
kdaj pa tebi bode
cvetje se razcveto? —

VII.

Pada drobna slana
pada na cvetice, —
a cvetice tožno
klanjajo glavice.

In potlej pa z neba
solnce spet prisveti,
ko že strti so
na vrtni gredi — cveti...

In tako usoda
z nami doigra se —
ko na tihem grobu
Trava nam porase!...

Vele rože.

VIII.

<p>Oj metuljčki beli — stvarice življenja! Kdo brezskrbne sreče z vami rad ne menja?</p>	<p>Od cvetic planinskih poletite v vrte — časice medene so povsod odprte! —</p>
--	---

A za vami! — Kaj če
cvet se osipava?
Kaj, če svetla solza
mu v očesu plava? —

IX.

<p>»Lej to zvezdo milo! Dokler z neba sije — zvesto, vedno zvesto to srce ti bije!«</p>	<p>»A če zvezda ta - le v gasne na obzorju — moje srce vtone ti v ljubavnem morju!« —</p>
---	---

Še mi sveti zvezda
milo z nebá séva —
a pogled mi nanjo ...
v duši bol zbudeva! —

X.

<p>Romaj v sreči blagi trudno pot življenja ... brezi povračila mojega trpljenja.</p>	<p>In če na razpotju se kedaj ustaviš — in v spominih davnih solzo si izvabiš:</p>
---	--

Misli tedaj nanjo —
ki srca — sirota —
romala je sama
tožna zemška pota!

XI.

<p>Ko goreča sveča zadnjič se utrpe, padejo nizdoli v sobo teme črne.</p>	<p>In bolniku velo čelo mráz spreléta, po skoz mrak in temo — smrtni duh poleta!</p>
---	--

Ah, in če ljubezen
v srcu se utrpe, —
ali ni se bati —
smrtne teme — črne!